

UN SOMNI PER NADAL

Hi havia una vegada una xiqueta molt pobre i no tenia pares, vivia en un carreró amb més vagabunds. Es deia Emili tenia 10 anys, era d'Argentina però vivia en EE.UU. s'apropava el Nadal i Emili sentia molta tristesa, perquè veia per les finestres de les cases, com els xiquets i els seus pares, parlaven del Nadal i com muntaven l'arbre. Cada vegada que veia allò sentia molta més tristesa i tenia més ganes de plorar per no tenir la mateixa sort. El més bo que tenia Emili és que era molt optimista i no era la típica que furtava per menjar ni res, perquè tenia fe i creia Déu.

L'únic que volia era anar a un col·legi i aprendre com els altres xiquets i xiquetes.

Era 17 de desembre, va aparèixer una dona amb pintes molt arreglades, molt riques, en anar a eixe carreró va veure Emili asseguda sense fer res i tremolant de fred, se li va acostar i li va preguntar:

- ¡Hola! Em dic Carol. ¿Per què no estàs en el col·le?.

I Emili va contestar:

¡Hola! Em dic Emili – amb veu tremolosa- Això, jo ... No tinc pares, ni diners, ni ningú que tinga cura de mi- va contestar Emili.

Carol va sentir molta llàstima per ella, va pensar en adoptar-la i donar-li una vida millor, però ella ja tenia 40 anys i no la podia ciudar perquè tenia una malaltia greu i li quedaven 10 anys de vida, a més, tenia un treball que no parava de viatjar i no la podia tenir cura. Bé, carol va tenir una idea i just el dia del Pare Noel, va engalanar aquell carreró amb garlades de Nadal i li va donar regals a totes aquelles persones. Es va acostar a Emili i li va dir que si de veritat volia estudiar que se n'anara a un internat. Emili li va dir que si que era el que més desitjava en el món. Carol li va apuntar i Emili va estudiar. I conte contat, conte acabat.

(Aquest conte és molt especial per a mi perquè jo com a altres joves, tenim l'oportunitat d'estudiar i fer alguna cosa en la vida i que hi ha xiquets que desitgen anar a un col·legi i fer alguna cosa en la seua vida. Jo com sóc de Marroc he vist a moltes xiquets i xiquetes sense estudis per motius de diners i que farien el que fora per estudiar, mengen el que poden i la veritat, quan vaig jo a Marroc o quan passes pel costat d'algú i em veuen a mi ben vestida i de l'estranger posen una cara de tristesa i això em posa mal perquè no tenen la mateixa sort que jo.

Per això, aquest conte de Nadal perquè queden molt poques persones com "CAROL". De que aquestes nades tots fem un acte d'humilitat i ser bones persones i ajudar al més necessitats).

Yasmina Labhor Nassibi

IES Las Lomas

Curso 2ºA